

STATUT

DROGI

NEOKATECHUMENALNEJ

RZYM, 29 CZERWCA 2002

Uroczystość Świętych Apostołów Piotra i Pawła

STATUT DROGI NEOKATECHUMENALNEJ

SPIS TREŚCI

Tytuł I: Natura i realizacja Drogi Neokatechumenalnej

- Art. 1: Natura Drogi Neokatechumenalnej
- Art. 2: Realizacja Drogi Neokatechumenalnej
- Art. 3: Zadania Międzynarodowej Ekipy Odpowiedzialnej za Drogę
- Art. 4: Dobra doczesne

Tytuł II: Neokatechumenat, czyli katechumenat pochrzcielny

- Rozdział I: Podstawowe elementy Neokatechumenatu
 - Art. 5: Adresaci
 - Art. 6: Neokatechumenat realizuje się w parafii
 - Art. 7: Neokatechumenat realizuje się w małej wspólnotce
 - Art. 8: Katechezy początkowe, itinerarium neokatechumenalne, „trójnóg” i ekipa katechistów
- Rozdział II: Katechezy początkowe
 - Art. 9: Kerygmat i celebracje
 - Art. 10: Narodziny wspólnoty neokatechumenalnej
- Rozdział III: Słowo, Liturgia i Wspólnota
 - Sekcja 1: Słowo Boże*
 - Art. 11: Cotygodniowa celebracja Słowa
 - Sekcja 2: Liturgia*
 - Art. 12: Wigilia Paschalna
 - Art. 13: Eucharystia
 - Art. 14: Pokuta, modlitwa, rok liturgiczny, praktyki pobożne
 - Sekcja 3: Wspólnota*
 - Art. 15: Wymiar wspólnotowy i konwivencja
 - Art. 16: Doświadczenie *koinonii* i owoce wspólnoty
 - Art. 17: Wtajemniczenie w misję
 - Art. 18: Wtajemniczenie i formacja do powołania kapłańskiego
- Rozdział IV: Itinerarium neokatechumenalne: fazy, etapy i przejścia
 - Art. 19: Pierwsza faza: prekatechumenat pochrzcielny
 - Art. 20: Druga faza: katechumenat pochrzcielny
 - Art. 21: Trzecia faza: ponowne odkrycie wybrania

Tytuł III: Stałe wychowanie wiary: droga odnowy w parafii

- Art. 22: Stałe wychowywanie w małej wspólnotce
- Art. 23: Droga odnowy w parafii

Tytuł IV: Katechumenat chrzcielny

- Art. 24: Katechumeni
- Art. 25: Neofici

Tytuł V: Sposób służenia katechezie

- Art. 26: Biskup diecezjalny
- Art. 27: Proboszcz i Prezbiterzy
- Art. 28: Katechiści
- Art. 29: Formacja katechistów
- Art. 30: Centrum Neokatechumenalne
- Art. 31: Katechiści wędrowni
- Art. 32: Prezbiterzy wędrowni
- Art. 33: Rodziny w misji

Tytuł VI: Międzynarodowa Ekipa Odpowiedzialna za Drogę

- Art. 34: Aktualna Międzynarodowa Ekipa Odpowiedzialna za Drogę
- Art. 35: Wybór Międzynarodowej Ekipy Odpowiedzialnej za Drogę

Postanowienie końcowe

STATUT DROGI NEOKATECHUMENALNEJ

Tytuł I

Natura i realizacja Drogi Neokatechumenalnej

Art. 1

[*Natura Drogi Neokatechumenalnej*]

§ 1. Naturę Drogi Neokatechumenalnej zdefiniował Jego Świątobliwość Jan Paweł II pisząc: „*Uznaje Drogę Neokatechumenalną za itinerarium formacji katolickiej ważnej dla społeczeństwa i czasów dzisiejszych*”¹.

§ 2. Droga Neokatechumenalna pozostaje w służbie Biskupom jako sposób diecezjalnej realizacji wtajemniczenia chrześcijańskiego i stałego wychowania wiary, według wskazań Soboru Watykańskiego II² i Magisterium Kościoła³.

§ 3. Droga Neokatechumenalna składa się z zespołu dóbr duchowych:

1°. „Neokatechumenat”⁴, czyli katechumenat pochrzcielny, według sposobu opisanego w Tytule II;

2°. stałe wychowanie wiary, według sposobu opisanego w Tytule III;

¹ JAN PAWEŁ II, List *Ogniquilvolta*, 30 sierpnia 1990: *AAS* 82 (1990) 1515.

² „Należy przywrócić wielostopniowy katechumenat dorosłych” (SOBÓR WATYKAŃSKI II, konst. *Sacrosanctum Concilium*, 64); por. *także*, dekret *Ad Gentes*, 13-14.

³ Realizując dekrety soborowe, ŚWIĘTA KONGREGACJA DO SPRAW KULTU BOŻEGO wydała *Ordo Initiationis Christianae Adultorum (Obrzędy Chrześcijańskiego Wtajemniczenia Dorosłych, OCWD)*. W czwartym rozdziale OCWD sugeruje się dostosowane użycie katechezy i niektórych rytów właściwych katechumenatowi dla nawrócenia i dojrzewania w wierze także dorosłych już ochrzczonych.

Następnie, Magisterium Kościoła wielokrotnie potwierdzało nagłą konieczność katechumenatu pochrzcielnego. Por. szczególnie:

– PAWEŁ VI, adhort. apost. *Evangelii Nuntiandi*, 44: „dzisiejsze warunki coraz bardziej wymagają katechizacji w postaci jakiegoś katechumenatu”.

– JAN PAWEŁ II, adhort. apost. *Catechesi Tradendae*, 44: „Nasza duszpasterska i misyjna troska kierowana jest do tych, ... którzy urodzeni w kraju chrześcijańskim, a nawet żyjąc w środowisku – socjologicznie rzecz biorąc – chrześcijańskim, nigdy przecież nie zostali wykształceni we własnej wierze i stąd, jako dorośli, pozostają katechumenami w dosłownym znaczeniu tego słowa”.

– JAN PAWEŁ II, adhort. apost. *Christifideles Laici*, 61: „Pomocą [w formacji chrześcijan] może być katecheza osób ochrzczonych prowadzona w formie katechumenatu i wykorzystująca pewne elementy *Rytu chrześcijańskiej inicjacji dorosłych*, które służą odkryciu i przeżywaniu ogromnych i nadzwyczajnych bogactw i odpowiedzialności wynikających z otrzymanego Chrztu”.

– *Katechizm Kościoła Katolickiego*, 1231: „Chrzest dzieci ze swej natury wymaga *katechumenatu pochrzcielnego*. Nie chodzi tylko o późniejsze nauczanie, lecz także o konieczny rozwój łaski chrztu w miarę dorastania osoby”.

– KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 59: „Wzorem każdej katechezy jest katechumenat chrzcielny, który jest specyficzną formacją, przez jaką dorosły nawrócony na wiarę jest prowadzony do wyznania wiary chrzcielnej w czasie wigilii paschalnej». Ta formacja katechumenalna powinna inspirować inne formy katechezy, w ich celach i w ich dynamice”; *tamże*, 91: „Katecheza pochrzcielna, nie musząc odtwarzać mechanicznie konfiguracji katechumenatu chrzcielnego oraz uznając w katechizowanych ich rzeczywistość ochrzczonych, uczyni dobrze inspirując się w tej «szkole przygotowującej do życia chrześcijańskiego», pozwalając, by ją ożywiały jej podstawowe i charakterystyczne elementy”.

Zob. także: KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 51: „Stale wychowanie wiary. W różnych regionach jest ono nazywane «katechezą stałą». Zwraca się ono do chrześcijan wprowadzonych w podstawowe elementy, które powinny ożywiać i prowadzić do dojrzałości ich wiarę w ciągu całego życia.”; *tamże*, 69: „Stale wychowanie wiary podąża za wychowaniem podstawowym i je zakłada. Obydwa typy wychowania aktualizują funkcje posługi słowa, różne i komplementarne, w służbie stałego procesu nawrócenia”.

⁴ Por. *Il Neocatecumenato. Un'esperienza di evangelizzazione e catechesi in atto in questa generazione. Sintesi delle sue linee di fondo*, wyd. przez Centrum neokatechumenalne Rzymu, Rzym 1976 (*pro manuscripto*).

- 3°. katechumenat chrzcielny, według sposobu opisanego w Tytule IV;
- 4°. służba katechezie, o czym mowa w Tytule V, wykonywana według sposobów i przez osoby tam wskazane.

Art.2

[Realizacja Drogi Neokatechumenalnej]

Zgodnie z pragnieniem Papieża Jana Pawła II: „*Wyrażam życzenie, by Bracia w Biskupstwie doceniali i wspomagali – razem ze swymi Prezbiterami – to dzieło dla nowej ewangelizacji, aby ono realizowało się zgodnie z liniami zaproponowanymi przez inicjatorów, w duchu posługi Ordynariuszowi miejsca i w komunii z nim oraz w kontekście jedności Kościoła partykularnego z Kościołem powszechnym*”⁵, Droga Neokatechumenalna jest realizowana w diecezjach:

- 1°. pod kierownictwem Biskupa diecezjalnego⁶ i z prowadzeniem Międzynarodowej Ekipy Odpowiedzialnej za Drogę, lub Ekipy odpowiedzialnej delegowanej, o czym w art. 3, 7°;
- 2°. zgodnie „z liniami zaproponowanymi przez inicjatorów” zawartymi w obecnym Statucie i w *Dyrektorium katechetycznym Drogi Neokatechumenalnej*, które zbierają ustną tradycję oraz ponadtrzydziestoletnią praktykę Drogi; wspomniane *Dyrektorium* składa się z tekstu zawartego w tomach: „*Droga Neokatechumenalna. Linie orientacyjne dla ekip katechistów*”.

Art. 3

[Zadania Międzynarodowej Ekipy Odpowiedzialnej za Drogę]

Do Międzynarodowej Ekipy Odpowiedzialnej za Drogę, o czym w Tytule VI, należy:

- 1°. przekazywanie do dyspozycji Biskupów diecezjalnych dóbr duchowych, o czym w art. 1 § 3;
- 2°. prowadzenie realizacji Drogi Neokatechumenalnej i gwarantowanie jej autentyczności;
- 3°. wypełnianie własnych zadań wskazanych w niniejszym Statucie;
- 4°. prowadzenie stosownych konsultacji;
- 5°. utrzymywanie stałych kontaktów z Biskupami diecezjalnymi;
- 6°. utrzymywanie stałych kontaktów z Papieską Radą do Spraw Świeckich, dykasterią, której Ojciec Święty powierzył zadanie towarzyszenia Drodze Neokatechumenalnej⁷, jak również z innymi dykasteriami Stolicy Świętej w ramach właściwych im kompetencji, informując o tym Papieską Radę do Spraw Świeckich;
- 7°. mianowanie, według sposobów przewidzianych w art. 31 § 2, narodowych Ekip odpowiedzialnych – jak również, jeśli okaże się to konieczne, Ekip regionalnych i diecezjalnych – powierzając im, w odpowiednim zakresie, zadania, o czym w poprzednich punktach 2°, 3°, 4° i 5°. Ekipy te pełnią określone tam zadania, dopóki Międzynarodowa Ekipa nie uzna za stosowne zastąpić je lub zmienić.

⁵ JAN PAWEŁ II, List *Ogniquilvolta*, 30 sierpnia 1990: *AAS* 82 (1990) 1515.

⁶ KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 223; por. KPK, kan. 775 § 1, KKKW, kan. 617.

⁷ Por. JAN PAWEŁ II, List do Kardynała Jamesa Francisca Stafforda, Przewodniczącego Papieskiej Rady do Spraw Świeckich, 5 kwietnia 2001, w: *L'Oss. Rom.*, 17-18 kwietnia 2001, s. 4.

Art. 4

[Dobra doczesne]

§ 1. Droga Neokatechumenalna, jako itinerarium formacji katolickiej, które realizuje się w diecezjach poprzez posługi pełnione bezpłatnie, nie posiada własnego majątku.

§ 2. Gdy w jakiejś diecezji uzna się za pożyteczne wesprzeć ekonomicznie inicjatywy i działania odpowiadające potrzebom ewangelizacji realizowanej przez Drogę Neokatechumenalną, wtedy na prośbę Międzynarodowej Ekipy Odpowiedzialnej za Drogę Biskup diecezjalny rozważy celowość erygowania autonomicznej fundacji diecezjalnej posiadającej osobowość prawną i kierującej się własnymi statutami, która będzie uznana także przez prawo cywilne. Może ona być wspierana darowiznami osób uczestniczących w Drodze Neokatechumenalnej, jak również innych osób oraz instytucji.

§ 3. We wspólnotach w odpowiedzi na różne potrzeby zbierane są kolekty. Zadaniem odpowiedzialnych wspólnot, a także ekip odpowiedzialnych za Drogę na każdym poziomie, jest zapewnić, aby zarządzanie tymi kolektami odbywało się z wielkim poczuciem odpowiedzialności i zgodnie z prawem.

Tytuł II

Neokatechumenat, czyli katechumenat pochrzcielny

Rozdział I

Podstawowe elementy Neokatechumenatu

Art. 5

[Adresaci]

§ 1. Neokatechumenat jest narzędziem służącym Biskupom do ponownego odkrywania chrześcijańskiego wtajemniczenia dorosłych już ochrzczonych. Wśród nich można wymienić⁸:

- 1°. tych, którzy oddalili się od Kościoła;
- 2°. tych, którzy nie byli wystarczająco ewangelizowani i katechizowani;
- 3°. tych, którzy pragną pogłębiać swoją wiarę i prowadzić ją ku dojrzałości;
- 4°. tych, którzy pochodzą z wyznań chrześcijańskich nie będących w pełnej jedności z Kościołem katolickim.

§ 2. Duchowni i osoby zakonne, którzy pragną ożywić dar Chrztu poprzez Neokatechumenat i także lepiej mu służyć, idą tą Drogą w poszanowaniu własnego powołania i charyzmatu, wypełniając zadania powierzone im przez ich Biskupa diecezjalnego, albo w przypadku osób zakonnych, przez Przełożonego⁹. Ponadto dla osób zakonnych wymagana jest zgoda ich Przełożonego.

Art. 6

[Neokatechumenat realizuje się w parafii]

§ 1. Neokatechumenat, jako itinerarium ponownego odkrywania wtajemniczenia chrześcijańskiego, jest realizowany zasadniczo w parafii, która stanowi „zwyczajne środowisko, gdzie rodzi się i wzrasta w wierze”¹⁰, miejsce uprzywilejowane, gdzie Kościół, Matka i Mistrzynie, rodzi w źródle chrzcielnym synów Bożych i „nosi ich w łonie” do nowego życia¹¹.

§ 2. Ponieważ duszpasterstwo wtajemniczenia chrześcijańskiego jest żywotne dla parafii¹², Proboszcz znajduje się w centrum realizowania Drogi Neokatechumenalnej¹³, podejmując, również przy współpracy innych prezbiterów, pasterską troskę nad tymi, którzy nią idą¹⁴.

⁸ Por. KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 172.

⁹ Por. JAN PAWEŁ II, adhort. apost. *Vita consecrata*, 56.

¹⁰ Por. KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 257.

¹¹ Por. *tamże*, 79 i 257; *Katechizm Kościoła Katolickiego*, 169 i 507.

¹² Por. KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 91; por. również 64: „Katecheza wtajemniczająca jest w ten sposób koniecznym ogniwem między działaniem misyjnym, które wzywa do wiary, i działaniem duszpasterskim, które nieustannie karmi wspólnotę chrześcijańską. Nie jest więc działaniem o charakterze fakultatywnym, ale działaniem podstawowym i fundamentalnym... Bez niego działanie misyjne nie miałoby ciągłości i byłoby bezowocne. Bez niego działanie duszpasterskie nie miałoby korzeni oraz byłoby powierzchowne i pogmatwane. Jakakolwiek burza spowodowałaby upadek całej budowli”.

¹³ Por. ŚWIĘTA KONGREGACJA DO SPRAW KULTU BOŻEGO, *OCWD*, 45; KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 225.

¹⁴ Por. KPK, kan. 519: „Proboszcz jest własnym pasterzem zleconej sobie parafii, podejmującym pasterską troskę o powierzoną mu wspólnotę pod władzą biskupa diecezjalnego. Powołany jest do uczestnictwa w posłudze Chrystusa, ażeby dla tejże wspólnoty wykonywał zadania nauczania, uświęcania i kierowania, przy współpracy także innych prezbiterów i diakonów oraz niosących pomoc wiernych świeckich, zgodnie z przepisami prawa”; por. KKKW, kan. 281.

§ 3. Droga Neokatechumenalna zmierza do rozwijania u tych, do których jest skierowana, dojrzałego poczucia przynależności do parafii oraz budzenia relacji głębokiej komunii i współpracy z wszystkimi wiernymi i z innymi rzeczywistościami wspólnoty parafialnej.

Art. 7

[*Neokatechumenat realizuje się w małej wspólnotcie*]

§ 1. Wewnątrz parafii Neokatechumenat jest przeżywany w małej wspólnotcie – zwanej wspólnotą neokatechumenalną – ponieważ formą pełną i zwyczajną wtajemniczenia chrześcijańskiego dorosłych jest forma wspólnotowa¹⁵.

§ 2. Wzorem wspólnoty neokatechumenalnej jest *Święta Rodzina z Nazaretu*, historyczne miejsce, gdzie Słowo Boże, które stało się Człowiekiem, dojrzewa wzrastając „w mądrości, w latach i w lasce”, pozostając poddane Józefowi i Maryi¹⁶. We wspólnotcie neokatechumeni stają się dojrzałymi w wierze, wzrastając w pokorze, prostocie i uwielbieniu, poddani Kościołowi.

Art. 8

[*Katechezy początkowe, itinerarium neokatechumenalne, „trójnóg” i ekipa katechistów*]

§ 1. Neokatechumenat obejmuje katechezy początkowe (Rozdz. II) oraz itinerarium neokatechumenalne rozwinięte według trzech faz wtajemniczenia chrześcijańskiego: prekatechumenat, katechumenat i wybranie, podzielone na etapy odmierzane „przejściami” z odpowiednimi celebracjami (Rozdz. IV)¹⁷.

§ 2. Katechezy początkowe oraz itinerarium neokatechumenalne opierają się na trzech podstawowych elementach („trójnóg”) życia chrześcijańskiego uwydatnionych przez Sobór Watykański II: Słowo Boże, Liturgia i Wspólnota (Rozdz. III).

§ 3. W centrum całego Neokatechumenatu znajduje się synteza przepowiadania kerygmatycznego, przemiany życia moralnego i liturgii¹⁸.

§ 4. Neokatechumenat jest prowadzony w komunii z Proboszczem i pod jego pasterską odpowiedzialnością przez ekipę katechistów (Tytuł V)¹⁹, z uwzględnieniem tego, co postanowiono w art. 2.

§ 5. Wspomniana ekipa poprzez katechezy początkowe otwiera proces „noszenia w łonie” do wiary, w którym formują się wspólnoty. Co pewien czas, zazwyczaj jeden raz w roku, ekipa powraca, aby prowadzić różne przejścia itinerarium neokatechumenalnego i dawać wskazania konieczne do rozwoju poszczególnych faz i etapów.

¹⁵ Por. OCWD, 3; KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 258, przypis 25: „Należy zauważyć, że Papież Jan Paweł II podkreśla w *Christifideles laici* 61 konieczność małych wspólnot kościelnych w kontekście parafii, a nie jako ruchu paralelnego, który obejmuje jej najlepszych członków: «W niektórych parafiach... znaczną pomocą w formacji chrześcijan służą małe wspólnoty kościelne, dzięki którym do wszystkich zakątków dociera z całą mocą świadomość i doświadczenie kościelnej komunii i misji»”.

¹⁶ Por. Łk 2,52.

¹⁷ Ostatecznym celem Neokatechumenatu jest prowadzenie osoby, etap po etapie, i stopień po stopniu, „nie tylko do spotkania z Jezusem, ale do zjednoczenia, a nawet głębokiej z Nim zażyłości” (KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 80; por. OCWD, 6), „który nam w wierze przewodzi i ją wydoskonala” (Hbr 12,2).

¹⁸ Por. JAN PAWEŁ II, *Przemówienie do 350 katechistów wędrownych Drogi Neokatechumenalnej*, w: *L’Oss. Rom.*, 18 stycznia 1994: „Waszą zasługą jest odkrycie na nowo wartości przepowiadania «kerygmatycznego», które zaprasza do udziału w wierze także «oddalonych», realizując itinerarium pochrzcielne według wskazań *Ordo Initiationis Christiana Adultorum*, do których nawiązuje *Katechizm Kościoła Katolickiego* (por. n. 1231). W centrum tej drogi wiary jest owocne połączenie: przepowiadania, zmiany życia moralnego i liturgii”.

¹⁹ Por. KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 156, 230-232; JAN PAWEŁ II, adhort. apost. *Catechesi Tradenda*, 55; enc. *Redemptoris missio*, 71; KPK, kan. 211; KKKW, kan. 14.

Rozdział II *Katechezy początkowe*

Art. 9

[Kerygmat i celebracje]

Neokatechumenat rozpoczyna się w parafii – na zaproszenie Proboszcza – katechezami kerygmatycznymi²⁰, zwanymi katechezami początkowymi zawartymi w *Dyrektorium*. Odbywają się one przez dwa miesiące podczas piętnastu spotkań wieczornych i kończą trzydniową konwiwencją. Aby doświadczyć Trójnogu: Słowa, Liturgii i Wspólnoty, na których opiera się życie chrześcijańskie, w katechezach początkowych wyróżnia się trzy części:

1. Głoszenie kerygmatu wzywającego do nawrócenia: dobra nowina o śmierci i zmartwychwstaniu naszego Pana Jezusa Chrystusa²¹; „rzeczywiście... spodobało się Bogu przez głupstwo kerygmatu zbawić tych, którzy wierzą” (1Kor 1,21 por. tekst grecki). To „słowo zbawienia”²² wzywa do nawrócenia i do wiary²³, zaprasza do uznania się grzesznikami, do przyjęcia przebaczenia i darmowej miłości Boga oraz do wyruszenia w drogę ku własnej przemianie w Chrystusa mocą Ducha. Nawrócenie jest przypieczętowane Liturgią Pokutną, według obrzędu pojednania wielu penitentów, z indywidualną spowiedzią i rozgrzeszeniem. Ten sakrament, celebrowany okresowo, będzie podtrzymywał drogę nawrócenia poszczególnych osób i wspólnoty.
2. Kerygmat przygotowany przez Boga w historii zbawienia (Abraham, Wyjście itd.): przekazuje się klucze hermeneutyczne konieczne do słuchania i rozumienia Pisma Świętego, aby widzieć w Jezusie Chrystusie wypełnienie Pism i poddać fakty własnej historii pod światło Słowa²⁴. To wtajemniczenie w Pismo zostaje przypieczętowane Liturgią Słowa, podczas której uczestnicy otrzymują Biblię z rąk Biskupa – gwaranta jej autentycznej interpretacji – jako znak, że odtąd przez cały czas Drogi Matka Kościół będzie ich co tydzień karmić ze Stołu Słowa, żywego źródła katechezy²⁵.
3. Kerygmat w sakramentach i we wspólnocie (*koinonia*): katechezy osiągają szczyt podczas konwiwencji w celebracji Eucharystii. Ta celebracja przygotowana przez odpowiednie katechezy pomaga ponownie odkryć paschalny blask ukazany przez Sobór Watykański II i doświadczyć komunii między braćmi. Istotnie, „jest niemożliwe, aby powstała wspólnota chrześcijańska nie mając zakorzenienia i centrum w celebracji świętej Eucharystii; od niej więc należy rozpoczynać wszelkie wychowanie zmierzające do kształtowania ducha wspólnoty”²⁶. Celebracja Eucharystii będzie towarzyszyć wspólnocie podczas całego itinerarium.

Art. 10

[Narodziny wspólnoty neokatechumenalnej]

§ 1. W ostatnim dniu konwiwencji proklamuje się Kazanie na Górze, obraz nowego człowieka, oraz przedstawia itinerarium neokatechumenalne jako drogę „noszenia w łonie”, na wzór Najświętszej Dziewicy Maryi.

²⁰ Por. KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 62.

²¹ Por. Rz 16,25; Dz 5,42; 8,35; 11,20; KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 102.

²² Dz 13,26.

²³ Por. KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 53-55.

²⁴ Por. Ps 119(118),105.

²⁵ Por. JAN PAWEŁ II, adhort. apost. *Catechesi Tradenda*, 27; KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 94.

²⁶ SOBÓR WATYKAŃSKI II, dekret *Presbyterorum ordinis*, 6.

§ 2. Poprzez przepowiadanie i celebracje w czasie katechez początkowych Duch Święty zaprasza mężczyzn i kobiety w różnym wieku, o zróżnicowanej mentalności, kulturze i uwarunkowaniach społecznych, do podjęcia wspólnie drogi nawrócenia opartej na stopniowym, ponownym odkrywaniu „ogromnych i nadzwyczajnych bogactw i odpowiedzialności wynikających z otrzymanego Chrztu”²⁷, aby dokonywać w nich stopniowego wzrostu i dojrzewania wiary i życia chrześcijańskiego²⁸. Na zakończenie konwencji, z tych, którzy przyjmują wezwanie do przebycia takiego katechumenatu pochrzcielnego, formuje się wspólnotę neokatechumenalną.

§ 3. Wspólnota neokatechumenalna jest powierzona pasterskiej trosce Proboszcza i wyznaczonego przez niego prezbitera (por. art. 27). Ponadto, wspólnota wskazuje przez głosowanie odpowiedzialnego świeckiego i kilku współodpowiedzialnych²⁹, których potwierdza Proboszcz i ekipa katechistów. Odpowiedzialni współpracują z prezbiterem, aby zapewnić wspólnocie przebieg itinerarium Drogi Neokatechumenalnej – zgodnie z tym, co postanowiono w *Statucie* i w *Dyrektorium* – i aby troszczyć się o sprawy organizacyjne³⁰.

§ 4. Po zakończeniu katechez początkowych ekipa katechistów wyjaśnia prezbiterowi przewodniczącemu wspólnocie i ekipie odpowiedzialnych właściwy Drodze Neokatechumenalnej sposób przygotowywania celebracji Słowa i Eucharystii oraz przebieg comiesięcznej konwencji, a także podaje formacyjne tematy biblijne do celebracji Słowa.

Rozdział III

Słowo, Liturgia i Wspólnota

Sekcja 1

Słowo Boże

Art. 11

[Cotygodniowa celebracja Słowa]

§ 1. W każdej wspólnocie neokatechumenalnej co tydzień odbywa się celebracja Słowa Bożego³¹, zasadniczo z czterema czytaniem³², według tematów podanych w *Dyrektorium katechetycznym Drogi Neokatechumenalnej* na poszczególne etapy.

§ 2. Podczas celebracji Słowa Bożego, przed homilią, Prezbiter zaprasza chętnych spośród obecnych, aby krótko wyrazili, co proklamowane Słowo powiedziało w odniesieniu do ich życia. W homilii, która ma uprzywilejowane miejsce w nauczaniu Neokatechumenatu³³, prezbiter przedłuża głoszenie Słowa³⁴, interpretując je zgodnie z Magisterium³⁵ i aktualizując je w „dzis” drogi wiary neokatechumenów.

²⁷ JAN PAWEŁ II, adhort. apost. *Christifideles Laici*, 61; por. OCWD, 295.

²⁸ Por. OCWD, 296.

²⁹ Na początku każdego etapu neokatechumenalnego itinerarium Drogi, zgodnie z *Dyrektorium*, odpowiedzialny i współodpowiedzialni są weryfikowani poprzez Ekipę katechistów, w porozumieniu z Proboszczem i z prezbiterem wspólnoty.

³⁰ Por. PAWEŁ VI, adhort. apost. *Evangelii Nuntiandi*, 73.

³¹ Por. *Ceremoniale Episcoporum*, nr 226.

³² Zwykle pierwszą lekturę bierze się z *Tory* lub ksiąg historycznych ST; drugą z proroków lub ksiąg mądrościowych; trzecią z pism apostoelskich i czwartą z Ewangelii.

³³ Por. *Katechizm Kościoła Katolickiego*, 132.

³⁴ Por. *tamże*, 1154.

³⁵ Por. PAPIESKA KOMISJA BIBLIJNA, *Interpretacja Biblii w Kościele*, III, B, 3: „Kaplani, jako współpracownicy biskupów, mają jako pierwszy obowiązek głoszenia Słowa (por. *Presbyterorum ordinis*, 4). Zostali oni obdarzeni szczególnym charyzmatem

§ 3. Każda celebrowanie Słowa jest starannie przygotowana przez kolejne grupy ze wspólnoty z pomocą, gdy to możliwe, prezbitera. Grupa wybiera czytania³⁶ i śpiewy³⁷, przygotowuje wprowadzenia oraz przygotowuje salę i znaki liturgiczne do celebrowania, gorliwie troszcząc się o ich godność i piękno³⁸.

§ 4. Neokatechumeni, aby zgłębiać Pismo Święte „według myśli i serca Kościoła”³⁹, korzystają przede wszystkim z pism Ojców, z dokumentów Magisterium, zwłaszcza z *Katechizmu Kościoła Katolickiego*, oraz z dzieł autorów duchowych⁴⁰.

Sekcja 2

Liturgia

Art. 12

[Wigilia Paschalna]

§ 1. Centrum i źródłem życia chrześcijańskiego jest misterium paschalne, przeżywane i sprawowane w nadzwyczajny sposób podczas Świętego Triduum⁴¹, którego wspaniały blask opromienia światłem cały rok liturgiczny⁴². Dlatego jest ono osią Neokatechumenatu, który jest właśnie ponownym odkrywaniem wtajemniczenia chrześcijańskiego.

§ 2. „Wigilia Paschalna, centrum liturgii chrześcijańskiej i jej duchowość chrzcielna są natchnieniem dla całej katechezy”⁴³. Z tej właśnie racji podczas itinerarium neokatechumeni są stopniowo wtajemniczani⁴⁴ w coraz doskonalsze uczestniczenie w tym wszystkim, co ta święta noc oznacza, celebrowa i realizuje.

§ 3. W ten sposób Neokatechumenat przyczynia się do stopniowego kształtowania zgromadzenia parafialnego, które przygotowuje i celebrowa Wigilię Paschalną w świętą noc z całym bogactwem elementów, znaków liturgicznych i sakramentalnych wymaganych przez Kościół⁴⁵.

interpretowania Pisma wtedy, gdy przekazują nie swoje osobiste idee, ale Słowo Boże, aplikują wieczną prawdę Ewangelii do konkretnych okoliczności życia (*tamże*)”.

³⁶ W tym celu, neokatechumeni korzystają z pewnych narzędzi, np.: *Słownik teologii biblijnej*, X. LÉON-DUFOUR, teksty paralelne i noty *Biblii Jerozolimskiej*, itp.

³⁷ Na Drodze Neokatechumenalnej używa się śpiewnika złożonego ze śpiewów wyjętych ze Słowa Bożego i tradycji liturgicznej chrześcijańskiej i hebrajskiej, które podkreślają treści różnych etapów i przejść.

³⁸ Por. *Ogólne wprowadzenie do Mszału Rzymskiego*, 288.

³⁹ JAN PAWEŁ II, adhort. apost. *Catechesi Tradenda*, 27; por. KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 127.

⁴⁰ Por. KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 128, 96.

⁴¹ Por. *Mszał Rzymski, Annunzio del giorno della Pasqua nella solennità dell'Epifania*: „Centrum całego roku liturgicznego jest Triduum Pana ukrzyżowanego, pogrzebanego i zmartwychwstałego”.

⁴² Por. *Katechizm Kościoła Katolickiego*, 1168.

⁴³ KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 91; por. *tamże*: „Katechumenat chrzcielny jest całkowicie przeniknięty przez *Misterium Paschalne* Chrystusa. Dlatego «całe wtajemniczenie chrześcijańskie powinno mieć charakter paschalny» (OCWD, 8)”; por. *tamże*, 59.

⁴⁴ Także dzisiaj, tyłu neokatechumenów przychodzi ze świata i z doświadczeń poza Kościołem, i dlatego potrzebują stopniowego wprowadzenia w sakramenty: propedeutyki sakramentalnej, którą Jan Paweł II określił jako „laboratorium sakramentalne”, w którym ochrzczeni, ale niewtajemniczeni (por. KAROL WOJTYŁA, *Aby Chrystus się nami posługiwał. Katechumenat XX wieku*, *Znak* nr 34/1952, s.402-413), mogą stopniowo odkrywać blask misterium paschalnego.

⁴⁵ Por. KONGREGACJA DO SPRAW KULTU BOŻEGO, *List okólny o przygotowaniu i obchodzeniu Świąt Wielkanocnych „Paschalis sollemnitatis”*, 39-42, 77-96.

Art. 13

[Eucharystia]

§ 1. Eucharystia jest prawdziwie istotna dla Neokatechumenatu, gdyż jest on właśnie katechumenatem pochrzcielny, przeżywanym w małej wspólnotcie⁴⁶. Eucharystia dopełnia bowiem wtajemniczenie chrześcijańskie⁴⁷.

§ 2. Neokatechumeni celebrują Eucharystię w małej wspólnotcie, aby być stopniowo wtajemniczani do pełnego, świadomego i czynnego udziału w świętych misteriach⁴⁸, a także aby iść za przykładem Chrystusa, który podczas rozmnożenia chleba polecił ludziom usiąść „gromadami po pięćdziesięciu” (Łk 9,14). Ten zwyczaj utrwalony w ponadtrzydziestoletniej praktyce Drogi wydaje obfite owoce⁴⁹.

§ 3. Uwzględniając także „specyficzne wymogi formacyjne i duszpasterskie, biorąc pod uwagę dobro poszczególnych osób albo grup, a zwłaszcza owoce, jakie mogą płynąć dla całej wspólnoty chrześcijańskiej”⁵⁰, mała wspólnota neokatechumenalna⁵¹ za zgodą Biskupa diecezjalnego celebruje Eucharystię niedzielną⁵², otwartą także dla innych wiernych, po pierwszych niesporach.

§ 4. Każda celebrowanie Eucharystii jest przygotowana, gdy to możliwe pod kierunkiem prezbitera przez kolejne grupy ze wspólnoty neokatechumenalnej, które opracowują krótkie wprowadzenia do czytań, dobierają śpiewy, przygotowują chleb, wino i kwiaty oraz troszczą się o piękno i godność znaków liturgicznych.

⁴⁶ Por. JAN PAWEŁ II, List *Ogniquahvolta*, 30 sierpnia 1990, *AAS* 82 (1990) 1515: „To właśnie głoszenie Ewangelii, dawanie świadectwa w małych wspólnotach i sprawowanie Eucharystii w grupach (por. *Notyfikacja o liturgiach w grupach „Drogi Neokatechumenalnej”*, w: *L'Oss. Rom.*, 24 grudnia 1988) są środkami, które pozwalają członkom (wspólnot) oddać się posłudze odnowy Kościoła”; *Tenże, Przemówienie do 350 katechistów wędrownych Drogi Neokatechumenalnej*, w: *L'Oss. Rom.*, 18 stycznia 1994: „To wszystko odbywa się w małych wspólnotach, w których «refleksja nad słowem Bożym i uczestniczenie w Eucharystii... formują żywe komórki Kościoła, dynamizują życie parafii poprzez działalność chrześcijan dojrzałych, zdolnych do dawania świadectwa prawdzie dzięki wierze przeżywanej w sposób radykalny» (*Przestanie* do Biskupów Europy zebranych w Wiedniu, 12 kwietnia 1993)”.

⁴⁷ Por. *OCWD*, 36, 368.

⁴⁸ Por. SOBÓR WATYKAŃSKI II, konst. *Sacrosanctum Concilium*, 48; KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 85; ŚW. LEON WIELKI, *Sermo 12, De passione*: „Nasze uczestnictwo w Ciele i Krwi Chrystusa nie zmierza do czego innego, jak tylko do naszej przemiany w to, co przyjmujemy, aby przyoblec się całkowicie w ciało i w ducha Tego, w którym umarliśmy, zostaliśmy pogrzebani i zmartwychwstaliśmy”.

⁴⁹ W ten sposób wychodzi się naprzeciw wymaganiom współczesnego człowieka: docenia się niedziel unikając rozproszenia właściwego dla *weekendu*, wyrwa się młodych z dyskotek w sobotę wieczór i z narkotyków, jednoczy rodzinę podczas niedzielnej liturgii domowej – uprzywilejowanego momentu przekazywania wiary dzieciom – i daje bardziej uformowanym braciom możliwość pomagania i ożywiania niedzielnych mszy parafialnych. Ale nade wszystko, intensywność uczestnictwa małej wspólnoty w Najświętszej Eucharystii stymuluje i podtrzymuje zmianę moralną, a także wzbudza liczne powołania do kapłaństwa, życia zakonnego i misyjnego.

⁵⁰ JAN PAWEŁ II, List apost. *Dies Domini*, 36; por. ŚWIĘTA KONGREGACJA DO SPRAW KULTU BOŻEGO, *Actio Pastoralis de Missis pro catibus particularibus (Instrukcja dotycząca odprawiania Mszy Świętej dla grup specjalnych)*: „Usilnie zachęca się duszpasterzy do rozważania i pogłębiania duchowej i formacyjnej wartości tych liturgii”.

⁵¹ Por. JAN PAWEŁ II, *Przemówienie do 350 katechistów wędrownych Drogi Neokatechumenalnej*, w: *L'Oss. Rom.*, 18 stycznia 1994: „Wasze wieloletnie doświadczenie w «Drodze» na pewno nauczyło was, że mała wspólnota, wspierana przez słowo Boże i niedzielną Eucharystię, staje się miejscem komunii”.

⁵² Por. *Notyfikacja Kongregacji do Spraw Kultu Bożego o liturgiach w grupach „Drogi Neokatechumenalnej”*, w: *L'Oss. Rom.*, 24 grudnia 1988: „Kongregacja zgadza się, by wśród dostosowań przewidzianych przez Instrukcję *Actio pastoralis*, nr 6-11, grupy wspomnianej «Drogi» mogły przyjmować komunię pod dwiema postaciami, używając chleba praśnego, i umieścić, *ad experimentum*, obrzęd znaku pokoju po modlitwie powszechnej”.

Idąc za wskazaniem Instrukcji *Ecclesia de mysterio* (art. 3, § 3), aby przygotować zgromadzenie do lepszego przyjęcia homilii, prezbyter może roztropnie umożliwić komuś z obecnych, by krótko wyraził to, co proklamowane Słowo powiedziało w odniesieniu do jego życia.

Art. 14

[*Pokuta, modlitwa, rok liturgiczny, praktyki pobożne*]

§ 1. „Sakrament Pokuty przyczynia się w najwyższym stopniu do podtrzymania życia chrześcijańskiego”⁵³. Neokatechumeni podczas drogi nawrócenia celebrują okresowo ten sakrament według obrzędu pojednania wielu penitentów z indywidualną spowiedzią i rozgrzeszeniem. Są również wychowywani do systematycznego przystępowania do Sakramentu Pokuty według obrzędu pojednania jednego penitenta.

§ 2. Neokatechumeni są stopniowo wprowadzani w modlitwę liturgiczną i w modlitwę osobistą⁵⁴. Rodzice są uczeni przekazywania wiary dzieciom⁵⁵ podczas celebracji domowej w ramach Jutrzni Niedzielnej⁵⁶. Dzieci są przygotowywane do Pierwszej Komunii św. oraz do Bierzmowania w parafii i po 13 roku życia są zapraszane, aby rozpocząć Drogę Neokatechumenalną.

§ 3. Kościół stopniowo wprowadza neokatechumenów w bogactwa duchowe i katechetyczne roku liturgicznego, podczas którego „celebruje całe misterium Chrystusa”⁵⁷. W tym celu katechiści przekazują obwieszczenie przygotowujące Adwent, Wielki Post i Paschę.

§ 4. Ponadto neokatechumeni są stopniowo wychowywani do kultu eucharystycznego poza Mszą Świętą, do nocnej adoracji, do odmawiania różańca świętego i do innych praktyk pobożnych według tradycji katolickiej.

Sekcja 3

Wspólnota

Art. 15

[*Wymiar wspólnotowy i konwiencja*]

§ 1. Wychowanie do życia wspólnotowego jest jednym z podstawowych zadań wtajemniczenia chrześcijańskiego⁵⁸. Neokatechumenat wychowuje do tego w sposób stopniowy i stały poprzez włączenie do małej wspólnoty, jako Ciała Chrystusa zmartwychwstałego, otwartej na życie wspólnoty parafialnej i całego Kościoła.

§ 2. Szczególnym momentem tego wychowania jest comiesięczny dzień konwiencji każdej wspólnoty neokatechumenalnej. W tym dniu po celebracji Jutrzni, neokatechumeni przekazują doświadczenie tego, co łaska Boża dokonuje w ich życiu i ujawniają swoje ewentualne trudności, z poszanowaniem wolności sumienia poszczególnych osób. To ułatwia wzajemne poznanie i oświecenie oraz wzajemną zachętę, aby dostrzegać działanie Boga w historii każdego.

§ 3. Wspólnota pomaga neokatechumenom odkryć w sobie potrzebę nawrócenia i dojrzewania w wierze: różnorodność, wady, słabości uwydatniają niezdolność kochania drugiego takim, jakim jest, burzą fałszywe ideały wspólnoty i pozwalają doświadczyć, że jedność (*koinonia*) jest dziełem Ducha Świętego⁵⁹.

⁵³ SOBÓR WATYKAŃSKI II, dekret *Christus Dominus*, 30; por. KKKW, kan. 718-736.

⁵⁴ Por. art. 20, 1 i 3.

⁵⁵ Por. KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 226-227, 255; KPK, kan. 774 § 2; KKKW, kan. 618.

⁵⁶ Por. *Ogólne wprowadzenie do Liturgii Godzin*, 27.

⁵⁷ *Wprowadzenie do Mszału Rzymskiego, Ogólne normy roku liturgicznego i kalendarza*, nr 17; por. KKKW, kan. 619.

⁵⁸ Por. KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 86.

⁵⁹ Por. *tamże*, 253: „Wspólnota chrześcijańska jest historycznym urzeczywistnieniem daru «komunii» (*koinonia*), która jest owocem Ducha Świętego”.

Art. 16

[*Doświadczenie koinonii i owoce wspólnoty*]

§ 1. W miarę jak neokatechumeni wzrastają w wierze, zaczynają pojawiać się znaki *koinonii*: nieosądzanie, nieopieranie się złemu, przebaczenie i miłość do nieprzyjaciela⁶⁰. Koinonia uwidacznia się także w pomaganiu potrzebującym, w trosce o chorych, cierpiących i starych oraz we wspieraniu w miarę możliwości tych, którzy są na misji, stosownie do wskazań *Dyrektorium*. Neokatechumeni są stopniowo formowani do coraz głębszego ducha wspólnoty i wzajemnej pomocy.

§ 2. W ten sposób Neokatechumenat formuje stopniowo w parafii zespół wspólnot, które ukazują znaki miłości w wymiarze krzyża⁶¹ i doskonałej jedności⁶², a przez to wzywają do wiary oddalonych i przygotowują niechrześcijan do przyjęcia przepowiadania Ewangelii.

§ 3. Droga Neokatechumenalna jest zatem ofiarowana jako odpowiednie narzędzie, które pomaga parafii, aby coraz lepiej pełniła misję eklezjalną bycia solą, światłem i zaczynem dla świata⁶³, i aby jaśnieć przed ludźmi jako widzialne Ciało Jezusa Chrystusa zmartwychwstałego⁶⁴ – powszechny sakrament zbawienia⁶⁵.

Art. 17

[*Wtajemniczenie w misję*]

§ 1. „Katecheza uzdalnia chrześcijanina do życia we wspólnocie i do czynnego uczestniczenia w życiu i misji Kościoła”⁶⁶. Neokatechumeni są wtajemniczani do tego, aby byli „obecni jako chrześcijanie w społeczeństwie”⁶⁷, i do „ofiarowania ich współdziałania w różnych posługach eklezjalnych zgodnie z powołaniem każdego”⁶⁸.

§ 2. Neokatechumeni współpracują „czynnie w ewangelizacji i w budowaniu Kościoła”⁶⁹, przede wszystkim będąc tym, kim są⁷⁰: ich postanowienie, by przeżywać w sposób autentyczny powołanie chrześcijańskie, wyraża się w skutecznym świadectwie dla innych, staje się bodźcem do ponownego odkrywania wartości chrześcijańskich, które w przeciwnym razie mogłyby pozostać prawie ukryte.

§ 3. Po pewnym czasie Drogi⁷¹ każda wspólnota neokatechumenalna przez głosowanie wskazuje niektórych braci, aby pełnili zadanie katechistów. Jeśli oni zaakceptują to wskazanie – po zaaprobowaniu przez Proboszcza i katechistów, którzy prowadzą wspólnotę – wówczas z prezbiterem i odpowiedzialnym wspólnoty tworzą ekipę katechistów, aby ewangelizować i

⁶⁰ Por. Łk 6,27-37; Mt 5,38-48.

⁶¹ Por. J 13,34-35: „Przykazanie nowe daję wam, abyście się wzajemnie miłowali, tak jak Ja was umilowałem; żebyście i wy tak się miłowali wzajemnie. Po tym wszyscy poznają, żeście uczniami moimi”.

⁶² Por. J 17,21: „Jak Ty, Ojczy, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, by świat uwierzył, że Ty Mnie posłałeś”.

⁶³ Por. Mt 5,13-16; 13,33.

⁶⁴ Por. SOBÓR WATYKAŃSKI II, konst. *Lumen Gentium*, 7-8.

⁶⁵ Por. *tamże*, konst. *Lumen Gentium*, 48; *tamże*, konst. *Gaudium et Spes*, 45.

⁶⁶ KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 86.

⁶⁷ *Tamże*.

⁶⁸ *Tamże*; por. KPK, kan. 210, KKKW, kan. 13.

⁶⁹ OCWD, 19, 4.

⁷⁰ Por. PAWEŁ VI, *Audienca generalna*, 8 maja 1974, w: *Notitiae*, 95-96 [1974], 230: „To zamierzenie, gdy dla was jest świadomym i autentycznym sposobem przeżywania powołania chrześcijańskiego, staje się także skutecznym świadectwem dla innych, zachętą do odkrywania i odzyskania prawdziwych, autentycznych, rzeczywistych wartości chrześcijańskich, które inaczej mogłyby pozostać prawie że ukryte, uśpione i jakby rozmyte w zwyczajnym życiu”, zob. *Droga Neokatechumenalna w wypowiedziach Pawła VI i Jana Pawła II*, Wyd. „Kerygma”, Lublin 1993, s. 30.

⁷¹ Zwykle po drugim skrutynium przejścia do katechumenatu pochrzcielnego.

prowadzić nowe wspólnoty zarówno we własnej, jak też w innej parafii, lub w innej diecezji⁷², gdzie o to poproszą Proboszczowie lub Ordynariusze diecezji.

§ 4. Neokatechumeni współpracują w działalności misyjnej i duszpasterskiej parafii i diecezji. Przed „*Redditio Symboli*”⁷³, biorąc pod uwagę ich dojrzałość w wierze, ci, którzy tego pragną, ofiarują swoją współpracę. Po „*Redditio Symboli*” częścią składową wtajemniczenia chrześcijańskiego jest udział neokatechumenów w różnorodnych posługach eklesjalnych, zgodnie z powołaniem każdego z nich.

Art. 18

[*Wtajemniczenie i formacja do powołania kapłańskiego*]

§ 1. Droga Neokatechumenalna, jak każde prawdziwe itinerarium katechetyczne, jest także „środkiem, by wzbudzać powołania do kapłaństwa i do szczególnej konsekracji Bogu w różnych formach życia zakonnego i apostołskiego oraz zapalać w sercu poszczególnych osób specjalne powołanie misyjne”⁷⁴.

§ 2. Droga Neokatechumenalna jest także narzędziem, które ofiaruje się Biskupom do posługi w chrześcijańskiej formacji kandydatów do prezbiteratu.

§ 3. Diecezjalne Seminarium Misyjne „*Redemptoris Mater*” są erygowane przez Biskupów diecezjalnych, w porozumieniu z Międzynarodową Ekipą Odpowiedzialną za Drogę. Kierują się normami obowiązującymi przy formacji i inkardynowaniu duchownych diecezjalnych⁷⁵ oraz własnymi statutami, realizując *Ratio fundamentalis institutionis sacerdotalis*⁷⁶. W tych Seminarium kandydaci do kapłaństwa znajdują poprzez udział w Drodze Neokatechumenalnej specyficzny i podstawowy element procesu formacyjnego, a równocześnie są przygotowywani do „autentycznego wyboru kapłaństwa w służbie całemu Ludowi Bożemu w braterskiej komunii z prezbiterium”⁷⁷.

§ 4. Do Biskupa diecezjalnego należy mianowanie przedstawionych przez Międzynarodową Ekipę Odpowiedzialną za Drogę, Rektora oraz innych przełożonych i wychowawców w Diecezjalnych Seminarium Misyjnych „*Redemptoris Mater*”. Rektor w imieniu Biskupa i w ścisłej więzi z nim czuwa nad studiami seminarzystów i nad ich itinerarium formacyjnym oraz stwierdza zdadność kandydatów do kapłaństwa.

Rozdział IV

Itinerarium neokatechumenalne: fazy, etapy i przejścia

Art. 19

[*Pierwsza faza: prekatechumenat pochrzcielny*]

§ 1. Pierwszą fazą Neokatechumenatu jest *prekatechumenat pochrzcielny* będący czasem *kenozy*⁷⁸, aby nauczyć się „chodzić” w *pokorze*⁷⁹. Ta faza jest podzielona na dwa etapy:

⁷² KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 268.

⁷³ Por. art. 20, 2.

⁷⁴ KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 86.

⁷⁵ Por. KPK, kan. 232-272 i KKKW, kan. 331-366.

⁷⁶ Por. KONGREGACJA DO SPRAW WYCHOWANIA KATOLICKIEGO, *Ratio fundamentalis institutionis sacerdotalis*, 19 marca 1985, nr 20-101.

⁷⁷ JAN PAWEŁ II, adhort. apost. *Pastores dabo vobis*, n. 68.

⁷⁸ Por. Flp 2,7.

⁷⁹ Por. Mi 6,8.

1. W pierwszym etapie, który obejmuje czas od katechez początkowych do *pierwszego skrutynium* przejścia do katechumenatu pochrzcielnego i który trwa około dwóch lat, neokatechumeni uczą się języka biblijnego, celebrując co tydzień Słowo Boże z prostymi tematami, które przebiegają przez całe Pismo Święte, jak: woda, skała, baranek itd. *Słowo Boże, Eucharystia* i *wspólnota* pomagają neokatechumenom stopniowo wyzbyć się fałszywych wyobrażeń o sobie i o Bogu oraz zejść do ich rzeczywistości grzeszników, potrzebujących nawrócenia i odkrywających ponownie darmość miłości Chrystusa, który im przebacza i ich kocha.

Podczas końcowej celebracji *pierwszego skrutynium* przejścia do katechumenatu pochrzcielnego, po wpisaniu imienia, proszą Kościół, aby pomógł im dojrzewać w wierze dla pełnienia uczynków życia wiecznego⁸⁰ i otrzymują znak chwalebny krzyża Chrystusa, który oświeca zbawczą rolę, jaką krzyż pełni w życiu każdego.

2. W drugim etapie, o podobnym czasie trwania, neokatechumeni celebrują wielkie etapy historii zbawienia: Abraham, Wyjście, Pustynia, Ziemia Obiecana itd., i dany jest im czas, aby wypróbowali siebie samych, co do szczerości intencji pójścia za Jezusem Chrystusem⁸¹, w świetle Jego Słowa: „Nie możecie służyć Bogu i pieniądzwowi” (Mt 6,24). Podczas końcowej celebracji *drugiego skrutynium* przejścia do katechumenatu pochrzcielnego odnawiają wobec Kościoła wyrzeczenie się szatana i wyrażają wolę służenia tylko Bogu. Następnie studiują i celebrują główne figury biblijne w świetle Chrystusa: Adam, Ewa, Kain, Abel, Noe itd.

§ 2. Skrutynia pomagają neokatechumenom w drodze nawrócenia, z poszanowaniem sumienia i *forum internum*, zgodnie z normami kanonicznymi⁸², *Obrzędami Chrześcijańskiego Wtajemniczenia Dorosłych* i *Dyrektorium Katechetycznym Drogi Neokatechumenalnej*.

Art. 20

[*Druga faza: katechumenat pochrzcielny*]

Drugą fazą Neokatechumenatu jest *katechumenat pochrzcielny*, który jest czasem⁸³ duchowej walki, aby zdobyć wewnętrzną *prostotę* nowego człowieka, który kocha Boga jako jedyne Pana całym sercem, całym umysłem, ze wszystkich swoich sił, a bliźniego swego jak siebie samego⁸⁴. Wspierani przez Słowo Boże, Eucharystię i wspólnotę neokatechumeni ćwiczą się w walce przeciw pokusom demona: poszukiwanie zabezpieczeń, zgorszenie Krzyżem i uwodzenie przez idole świata⁸⁵. Kościół przychodzi neokatechumenom z pomocą, wręczając im konieczną broń, w trzech etapach:

1. „«Duchowa walka» chrześcijanina o nowe życie jest nieodłączna od walki modlitwy”⁸⁶, która prowadzi do intymności z Bogiem. Kościół przeprowadza pierwsze wtajemniczenie neokatechumenów w modlitwę liturgiczną i osobistą, także nocną⁸⁷, którego punktem kulminacyjnym są katechezy z Ewangelią o modlitwie i celebracja *wręczenia* księgi *Liturgii Godzin*. Od tej pory rozpoczynają oni dzień modlitwą indywidualną Jutrzní i Godziny Czytań oraz uczą się spędzać pewien czas na modlitwie w milczeniu i na modlitwie serca.

⁸⁰ Por. 1J 3,14-15; Ef 2,10.

⁸¹ Por. Łk 4,25-33.

⁸² Por. KPK, kan. 220 i KKKW, kan. 23.

⁸³ Por. OCWD, 20: „Długość trwania katechumenatu zależy od działania łaski Bożej oraz od szeregu różnych okoliczności... Nie można więc niczego ustalać «z góry»”.

⁸⁴ Por. Mk 12,30-31; Pwt 6,4-5.

⁸⁵ Por. Mt 4,1-11.

⁸⁶ *Katechizm Kościoła Katolickiego*, 2725; por. KONGREGACJA DLA KOŚCIOŁÓW WSCHODNICH, *Istruzione per l'applicazione delle prescrizioni liturgiche del Codice dei Canonici delle Chiese Orientali* (6 stycznia 1996), nr 95-99.

⁸⁷ Por. *Ogólne wprowadzenie do Liturgii Godzin*, 10, 57-58, 72.

Neokatechumeni, skrutując psalmy w małych grupach, są wprowadzani w stałą praktykę „*lectio divina*” czy „*scrutatio scripturae*”⁸⁸, „podczas której Słowo Boże jest czytane i rozważane, by przekształciło się w modlitwę”⁸⁹. Istotnie, „nieznajomość Pisma Świętego jest nieznajomością Chrystusa”⁹⁰.

2. Kościół wręcza neokatechumenom Credo („*Traditio Symboli*”), „streszczenie Pisma Świętego i wiary”⁹¹ i posyła ich po dwóch, aby przepowiadali je po domach w parafii. Studiują oni i celebrować Skład Apostolski, artykuł po artykule, i oddają go Kościołowi („*Redditio Symboli*”), wyznając swoją wiarę i proklamując uroczyste Credo wobec wiernych, podczas Wielkiego Postu.
3. Kościół przeprowadza drugie wtajemniczenie neokatechumenów w modlitwę liturgiczną i kontemplacyjną, którego punktem kulminacyjnym są katechezy o Modlitwie Pańskiej i celebrowanie *wręczenia „Ojciec nasz”*, „syntezy całej Ewangelii”⁹². Od tej pory w dni powszednie Adwentu i Wielkiego Postu zaczynają oni celebrować wspólnotowo w parafii, przed udaniem się do pracy, Jutrznie i Godzinę Czytań z pewnym czasem modlitwy kontemplacyjnej.

Neokatechumeni są wtajemniczani, aby stać się małymi⁹³ i żyć w synowskim powierzeniu się ojcostwu Boga, ochraniani przez macierzyństwo Maryi i Kościoła oraz w wierności Następcy Piotra i Biskupowi. W tym celu przed wręczeniem „Ojciec nasz” neokatechumeni odbywają pielgrzymkę do sanktuarium maryjnego, aby przyjąć Dziewicę Maryję jako Matkę⁹⁴, wyznają wiarę na grobie św. Piotra i dokonują aktu przyłgnięcia do Ojca Świętego.

Na tym etapie neokatechumeni studiują systematycznie poszczególne prośby zawarte w modlitwie „Ojciec nasz” oraz tematy o Dziewicy Maryi: Matka Kościoła, Nowa Ewa, Arka Przymierza, Obraz chrześcijanina, itd.

Art. 21

[Trzecia faza: ponowne odkrycie wybrania]

§ 1. Trzecią fazą Neokatechumenatu jest ponowne *odkrycie wybrania*, „sedna całego katechumenatu”⁹⁵. Jest to czas oświecenia, w którym Kościół uczy neokatechumenów „chodzić” w *wmielbieniu*, „zanurzonych w świetle wiary”⁹⁶, to znaczy rozeznawać i pełnić wolę Bożą w historii, aby czynić ze swojego życia *liturgię świętości*.

Studiują oni i celebrować poszczególne fragmenty Kazania na Górze.

§ 2. Po ukazaniu poprzez czyny, że chociaż w słabości realizuje się w nich nowy człowiek opisany w Kazaniu na Górze, który idąc śladami Jezusa Chrystusa⁹⁷ nie opiera się złu i kocha nieprzyjaciela⁹⁸, neokatechumeni *odnawiają uroczyste przyrzeczenia chrzcielne w czasie Wigilii Paschalnej*, celebrowanej pod przewodnictwem Biskupa.

W tej liturgii są przyodziani w białe szaty na pamiątkę swojego chrztu.

⁸⁸ Por. J 5,39.

⁸⁹ *Katechizm Kościoła Katolickiego*, 1177; por. PAPIESKA KOMISJA BIBLIJNA, *Interpretacja Biblii w Kościele*, IV, C, 2.

⁹⁰ ŚW. HIERONIM, *Comm. in Is.*, prol.; por. SOBÓR WATYKAŃSKI II, konst. *Dei Verbum*, 25; *Katechizm Kościoła Katolickiego*, 133.

⁹¹ KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 85.

⁹² *Tamże*; por. *Katechizm Kościoła Katolickiego*, 2761.

⁹³ Por. Mt 18,4.

⁹⁴ Por. J 19,26-27.

⁹⁵ OCWD, 23.

⁹⁶ *Tamże*, 24.

⁹⁷ Por. 1P 2,21.

⁹⁸ Por. Mt 5,39-45.

§ 3. Potem, podczas pięćdziesięciu dni paschalnych, codziennie uroczyste celebrują Eucharystię. Odbywają także pielgrzymkę do Ziemi Świętej jako znak zaślubin z Panem, odwiedzając miejsca, gdzie Chrystus wypełnił to wszystko, co oni przeżywali podczas całej drogi neokatechumenalnej.

§ 4. Po wybraniu kończy się neokatechumenat pochrzcielny.

Tytuł III

Stałe wychowanie wiary: droga odnowy w parafii

Art. 22

[Stałe wychowywanie w małej wspólnotce]

§ 1. Wspólnota neokatechumenalna po ukończeniu drogi ponownego odkrycia wtajemniczenia chrześcijańskiego wchodzi w proces stałego wychowania wiary: trwając na cotygodniowej celebracji Słowa i Eucharystii niedzielnej oraz w komunii braterskiej, czynnie włączona w duszpasterstwo wspólnoty parafialnej, aby dawać znaki miłości⁹⁹ i jedności¹⁰⁰, które wzywają współczesnego człowieka do wiary:

„Stałe wychowanie wiary – stwierdza *Dyrektorium Ogólne o Katechizacji* – zwraca się nie tylko do każdego chrześcijanina, by towarzyszyć mu w jego drodze do świętości, lecz także do wspólnoty chrześcijańskiej jako takiej, aby dojrzewiała tak w swoim wewnętrznym życiu miłości do Boga i do braci, jak również w otwartości na świat jako wspólnota misyjna. Pragnienie i modlitwa Jezusa do Ojca są nieustannym wezwaniem: «Aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojczy, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, aby świat uwierzył, żeś Ty Mnie posłał» (J 17,21).

Zbliżanie się, krok po kroku, do tego ideału wymaga we *wspólnotce* wielkiej wierności wobec działania Ducha Świętego, ciągłego karmienia się *Ciałem i Krwią Pańską* i stałego wychowywania wiary przez słuchanie *Słowa*¹⁰¹.

§ 2. Droga Neokatechumenalna jest zatem narzędziem służącym Biskupom, aby realizować proces stałego wychowania wiary wymagany przez Kościół: wtajemniczenie chrześcijańskie, jak podkreśla *Dyrektorium Ogólne o Katechizacji*, „nie jest punktem końcowym w stałym procesie nawrócenia. Wyznanie wiary chrzcielnej stoi u podstaw budowli duchowej przeznaczonej do wzrostu”¹⁰²; „przyłgnięcie do Jezusa Chrystusa zapoczątkowuje bowiem proces stałego nawrócenia, który trwa całe życie”¹⁰³.

Art. 23

[Droga odnowy w parafii]

§ 1. Droga Neokatechumenalna przyczynia się w ten sposób do odnowy parafialnej, jakiej życzy sobie Magisterium Kościoła, aby popierać „nowe metody i nowe struktury”, które unikałyby anonimowości i masowości¹⁰⁴ oraz aby uważać „parafię za wspólnotę wspólnot”¹⁰⁵, które „decentralizują i uwyrażniają wspólnotę parafialną”¹⁰⁶.

⁹⁹ Por. J 13,34-35.

¹⁰⁰ Por. J 17,21.

¹⁰¹ KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 70 (kursywa redakcyjna).

¹⁰² *Tamże*, 56.

¹⁰³ *Tamże*, por. także 69-72.

¹⁰⁴ Por. JAN PAWEŁ II, *Przemówienie do Konferencji Biskupów katolickich z Ontario*, w: *L'Oss. Rom.*, 5 maja 1999: „Nie wolno pozwolić, by anonimowość miast opanowała nasze wspólnoty eucharystyczne. Trzeba znaleźć nowe metody i nowe struktury, by budować mosty między ludźmi, by realizowało się to doświadczenie wzajemnego przyjęcia i zbliżenia, którego wymaga chrześcijańskie braterstwo. Być może, to doświadczenie, i katecheza, która musi mu towarzyszyć, lepiej zrealizują się w mniejszych wspólnotach, jak precyzuje adhortacja posynodalna: «Nową drogę odnowy parafii, szczególnie pilną w parafiach wielkich miast, można by odnaleźć, pojmując parafię jako wspólnotę wspólnot» (*Ecclesia in America*, 41)».

JAN PAWEŁ II, *Alla parrocchia di Santa Maria Goretti*, 31 stycznia 1988, w: *L'Oss. Rom.*, 1-2 lutego 1988: „Myślę, że istnieje pewien sposób odbudowania parafii na podstawie doświadczenia neokatechumenalnego... które dobrze współgra z samą naturą parafii”.

JAN PAWEŁ II, *List do Biskupów Europy zgromadzonych w Wiedniu*, 12 kwietnia 1993: „[Takie wspólnoty] formują żywe komórki Kościoła, odnawiają żywotność parafii poprzez chrześcijan dojrzałych, zdolnych do dawania świadectwa prawdzie dzięki wierze radykalnie przeżywanej”.

§ 2. Ekipa katechistów, która prowadziła wspólnotę podczas itinerarium neokatechumenalnego, w sposób analogiczny do rodziców chrzestnych¹⁰⁷, pozostaje do dyspozycji dla potrzeb ewangelizacji i stałego wychowywania.

¹⁰⁵ JAN PAWEŁ II, adhort. apost. *Ecclesia in America*, n. 41: „Drogę odnowy parafii, szczególnie pilną w parafiach wielkich miast, można by odnaleźć, pojmując parafię jako wspólnotę wspólnot?”

¹⁰⁶ JAN PAWEŁ II, enc. *Redemptoris missio*, 51.

¹⁰⁷ Por. KPK, kan. 872, 892; KKKW, kan. 684, 685.

Tytuł IV *Katechumenat chrzcielny*

Art. 24

[Katechumeni]

§ 1. Droga Neokatechumenalna jest narzędziem służącym Biskupom także do chrześcijańskiego wtajemniczenia nieochrzczonych.

§ 2. Udział w katechezach początkowych i w pierwszej fazie itinerarium neokatechumenalnego tych, którzy – zgodnie z własną każdego pozycją – muszą odbyć katechumenat według normy prawa¹⁰⁸, gwarantuje, że zrealizuje się adekwatnie to, co jest nakazane w *Obrzędach Chrześcijańskiego Wtajemniczenia Dorosłych*. W szczególności:

- 1°. Wtajemniczenie chrześcijańskie katechumenów dokonuje się „w łonie wspólnoty wiernych, którzy rozważając razem z katechumenami doniosłość misterium paschalnego i odnawiając własne nawrócenie, swoim przykładem dodają im odwagi do hojniejszej odpowiedzi na łaskę Ducha Świętego”¹⁰⁹.
- 2°. „Lud Boży reprezentowany przez Kościół lokalny powinien być zawsze przekonany i okazywać konkretnie, że wtajemniczenie dorosłych jest jego zadaniem i zobowiązaniem dla wszystkich ochrzczonych... Każdy uczeń Chrystusa... winien zatem pomagać kandydatom i katechumenom przez cały czas trwania wtajemniczenia, a więc w okresie prekatechumenatu, katechumenatu i mistagogii”¹¹⁰.
- 3°. „Nie należy pomijać... czasu takiej ewangelizacji”, z której „rodzi się wiara i początkowe nawrócenie”, ani „czasu prekatechumenatu” koniecznego, „aby dojrzała szczerza wola, by pójść za Chrystusem i prosić o Chrzest”¹¹¹.
- 4°. Przed przyjęciem do katechumenatu kandydatom potrzebny jest „załączek ducha pokuty, praktyki wzywania Boga i modlitwy oraz pierwsze doświadczenie wspólnoty i ducha chrześcijańskiego”¹¹².
- 5°. „Katechumeni, których Matka Kościół otacza swoją miłością i troską jako już swoje dzieci przyłączone do niej, należą do rodziny Chrystusa: Kościół karmi ich Słowem Bożym i użycza im pomocy płynących z liturgii”¹¹³. „Dla ich pożytku są przygotowane odpowiednie celebracje Słowa Bożego, a nawet mogą oni razem z wiernymi uczestniczyć w Liturgii Słowa, aby się lepiej przygotować do przyszłego uczestnictwa w Eucharystii”¹¹⁴.
- 6°. „Gdy biorą udział w zgromadzeniu wiernych, należy ich życzliwie pożegnać przed rozpoczęciem Liturgii eucharystycznej”¹¹⁵. Na Drodze Neokatechumenalnej dokonuje się to przez specjalne błogosławieństwo¹¹⁶, po którym otrzymują „odpowiednią katechezę” przygotowaną w oparciu o *Katechizm Kościoła Katolickiego*, która „prowadzi katechumenów

¹⁰⁸ Por. KPK, kan. 206, 788, 852 § 1, 865 § 1, 1183 § 1; KKKW, kan. 9, 30, 587, 588.

¹⁰⁹ OCWD, 4.

¹¹⁰ *Tamże*, 41.

¹¹¹ *Tamże*, 9-11.

¹¹² *Tamże*, 15.

¹¹³ *Tamże*, 18; por. KPK, kan. 206; KKKW, kan. 9.

¹¹⁴ OCWD, 19, 3.

¹¹⁵ *Tamże*.

¹¹⁶ Por. *tamże*, 119-124.

nie tylko do należytej znajomości dogmatów i przykazań, lecz także do głębokiego poznania tajemnicy zbawienia”¹¹⁷.

7° „Katechumeni powinni też uczyć się czynnego współdziałania w ewangelizowaniu i budowaniu Kościoła”¹¹⁸.

§ 3. Aby dopełnić przygotowania do Chrztu i celebrować go w Noc Paschalną, w zasadzie korzystnie jest zaczekać do zakończenia drugiego skrutynium, około czterech lat. Decyzję podejmuje Proboszcz razem z ekipą katechistów.

Art. 25

[Neofici]

§ 1. Gdy skończy się okres przygotowania, w porozumieniu z Proboszczem i po stosownym powiadomieniu Biskupa diecezjalnego¹¹⁹, katechumeni otrzymują sakramenty wtajemniczenia chrześcijańskiego (Chrzest, Bierzmowanie, Eucharystię)¹²⁰, i tak zostają w pełni włączeni do Kościoła.

§ 2. Ci, którzy zechcą, nadal będą uczestniczyć w życiu wspólnoty neokatechumenalnej, z którą szli do tej pory jako katechumeni i przejdą pozostałe dwie fazy itinerarium neokatechumenalnego: „wspólnota razem z neofitami kontynuuje swoją drogę przez rozważanie Ewangelii, uczestnictwo w Eucharystii i dzieła miłosierdzia, pojmując coraz lepiej głębię misterium paschalnego i coraz bardziej wprowadzając je w praktykę życia”¹²¹. Stanowi to cenną pomoc dla neofitów w przezwyciężaniu trudności związanych z pierwszymi latami życia chrześcijańskiego.

¹¹⁷ *Tamże*, 19, 1.

¹¹⁸ *Tamże*, 19, 4.

¹¹⁹ Por. KPK, kan. 863.

¹²⁰ Por. KPK, kan. 866; KKKW, kan. 695, 697.

¹²¹ *OCWD*, 37.

Tytuł V *Sposób służenia katechezie*

Art. 26

[Biskup diecezjalny]

Do Biskupa diecezjalnego, jako odpowiedzialnego za wtajemniczenie, formację i życie chrześcijańskie w Kościele partykularnym¹²², należy:

- 1°. udzielanie pozwolenia na realizację Drogi Neokatechumenalnej w diecezji;
- 2°. czuwanie, aby realizacja Drogi Neokatechumenalnej odbywała się zgodnie z tym, co postanowiono w art. 1 i art. 2, z zachowaniem nauki i dyscypliny Kościoła;
- 3°. troska o rozsądną ciągłość pasterską w parafiach, gdzie istnieje Droga Neokatechumenalna;
- 4°. przewodniczenie osobiście lub za pośrednictwem delegata rytom, które naznaczają przejścia itinerarium neokatechumenalnego;
- 5°. rozwiązywanie w dialogu z Ekipą Odpowiedzialną za Drogę, o czym w art. 3, ewentualnych spraw dotyczących realizacji i rozwoju Drogi we własnej diecezji;
- 6°. zapewnienie faktycznej współpracy między diecezjalnym Centrum neokatechumenalnym, o czym w art. 30, a różnymi wydziałami Kurii diecezjalnej (w szczególności z wydziałem liturgicznym i katechetycznym).

Art. 27

[Proboszcz i Prezbiterzy]

§ 1. Proboszcz i Prezbiterzy sprawują pieczę pasterską nad idącymi Drogą Neokatechumenalną – także w świetle tego, o czym w art. 5 § 2 i art. 6 § 2 – i wypełniają „in persona Christi Capitis” posługę kapłańską, głosząc Słowo Boże, udzielając sakramentów i, na ile jest to możliwe, przewodnicząc celebracjom pierwszej lub innych wspólnot neokatechumenalnych parafii.

§ 2. Ponadto Proboszcz i Prezbiterzy:

- 1°. w imieniu Biskupa diecezjalnego czuwają, aby realizacja Drogi odbywała się zgodnie z tym, co postanowiono w art. 1 i art. 2, z zachowaniem nauki i dyscypliny Kościoła;
- 2°. pomagają Ekipom katechistów, o czym w art. 8 § 4 i § 5, w wypełnianiu ich misji;
- 3°. biorąc pod uwagę fakt, że duszpasterstwo wtajemniczenia chrześcijańskiego jest żywotne dla ewangelizowania współczesnego człowieka, popierają realizację Drogi w zespole narzędzi duszpasterskich parafii.

Art. 28

[Katechisci]

§ 1. Ekipy katechistów są złożone z kilku osób świeckich, wybranych zgodnie z art. 17 § 3 i z prezbitera.

§ 2 Ekipy katechistów, jak wyjaśniono w obecnym *Statucie*¹²³ i w *Dyrektorium Katechetycznym Drogi Neokatechumenalnej*:

¹²² Por. KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 222-223; OCWD, Wprowadzenie ogólne, 12; Wprowadzenie teologiczne i pastoralne, 44, 66.

¹²³ Por. art. 17 § 3 i art. 31.

- 1°. na zaproszenie proboszcza prowadzą katechezy początkowe, rozpoczynające proces dojrzewania („noszenia w łonie”) do wiary, w którym formują się wspólnoty;
- 2°. powracają okresowo, zwykle raz w roku, aby prowadzić różne przejścia itinerarium neokatechumenalnego i dawać wskazania konieczne do rozwoju poszczególnych faz i etapów;
- 3°. spełniają ważne zadanie rozeznawania czy poszczególni neokatechumeni i ich wspólnoty są zdolni do przejścia następnych etapów itinerarium Drogi;
- 4°. podczas prowadzonych przez nich skrutyniów przejścia powinni zachować jak największy szacunek dla aspektów moralnych intymnego życia neokatechumenów, które należą do *forum internum* osoby.

§ 3. Katechiści świeccy w wypełnianiu swojego zadania współpracują z Proboszczem i z prezbiterami poszczególnych wspólnot i pomagają im w misji rządzenia, nauczania i uświęcania, która jest im właściwa jako wyświęconym szafarzom.

Art. 29

[Formacja katechistów]

Aby katechiści mogli zdobyć – jak wymaga tego *Dyrektorium ogólne o katechizacji* – „postawy ewangeliczne, jakie Jezus proponował swoim uczniom, gdy wtajemniczył ich w misję...: iść w poszukiwaniu zagubionej owcy; głosić i równocześnie uzdrawiać; przychodzić jako ubodzy, bez złota i bez trzosa; umieć wziąć na siebie odrzucenie i prześladowanie; złożyć swoją nadzieję w Ojcu i w pomocy Ducha Świętego; nie oczekiwać innej nagrody niż radości z pracy dla Królestwa”¹²⁴, są oni w odpowiedni sposób przygotowywani:

- 1°. podstawą ich formacji jest uczestnictwo w Neokatechumenacie, który gwarantuje ich stopniowe dojrzewanie w wierze i dawaniu świadectwa¹²⁵, wraz z odpowiednim pogłębieniem biblijnym, patrystycznym i teologicznym, ze szczególnym uwzględnieniem dokumentów Magisterium Kościoła;
- 2°. przygotowują się do przekazywania słowa tak, jak sami je otrzymali¹²⁶ i przeżywali: odbywają praktykę towarzysząc kilka razy swoim katechistom w katechezach początkowych i w różnych przejściach etapowych Neokatechumenatu;
- 3°. uzupełniają swoją formację uczestnicząc w odpowiednich konwencjiach i spotkaniach dla katechistów, zwoływanych przez Międzynarodową Ekipę Odpowiedzialną za Drogę lub Ekipę przez nią delegowaną, gdzie omawiane są podstawowe zagadnienia Magisterium Kościoła;
- 4°. uczestniczą w spotkaniach *Diecezjalnego Centrum Neokatechumenalnego*, o którym mowa w następnym artykule, dla formacji katechistów;
- 5°. przygotowują każdą katechezę i przejście Neokatechumenatu, na ile to możliwe razem z Prezbiterem, czytając w klimacie modlitwy odpowiednie fragmenty Pisma Świętego, *Katechizmu Kościoła Katolickiego* i *Dyrektorium Katechetycznego Drogi Neokatechumenalnej*, co ożywia w nich „słowo zbawienia” (Dz 13,26), które oni sami otrzymali ustnie od swoich katechistów.

¹²⁴ KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 86; por. Mt 10,5-42 i Łk 10,1-20.

¹²⁵ Por. KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 246, 247: „Gdy wiara katechetów nie jest jeszcze dojrzała, radzi się, by uczestniczyli w drodze o charakterze katechumenalnym”.

¹²⁶ Por. 1Kor 15,1-11; KONGREGACJA DO SPRAW DUCHOWIEŃSTWA, *Dyrektorium ogólne o katechizacji*, 235-236.

Art. 30

[Centrum neokatechumenalne]

§ 1. Gdy w jakiejś diecezji rozwój Drogi Neokatechumenalnej tego wymaga, ekipa katechistów, która otworzyła tam Drogę, uruchamia i prowadzi w porozumieniu z Biskupem centrum zwane *Diecezjalnym Centrum Neokatechumenalnym*, które sprzyja kontaktom z Biskupem lub jego delegatem, proboszczami i prezbiterami, katechistami i odpowiedzialnymi wspólnot.

§ 2. Celem Centrum jest przyczynianie się do formacji katechistów, przydzielanie nowych katechez, koordynowanie różnych przebiegów etapowych, wspieranie ekip katechistów w różnych trudnościach związanych z ewangelizacją i przedstawianie Biskupowi, lub jego delegatowi, odpowiedzialnych nowych wspólnot.

Art. 31

[Katechisci wędrowni]

§ 1. Podczas konwencji katechistów, o czym w art. 29, 3°, aby odpowiedzieć na prośby odległych diecezji, kieruje się do uczestników wezwaniem, by byli gotowi do posłania ich jako *wędrownych* do jakiegokolwiek części świata. Ci, którzy czują się powołani przez Boga, ofiarują swoją gotowość.

§ 2. Podczas odpowiednich konwencji Międzynarodowa Ekipa Odpowiedzialna za Drogę ustanawia *ekipy katechistów wędrownych* – składające się zazwyczaj z prezbitera, pary małżonków i mężczyzny nieznanego, albo z prezbitera, mężczyzny nieznanego i kobiety niezamężnej – aby je posłać do odległych diecezji, celem rozpoczęcia i prowadzenia realizacji Drogi Neokatechumenalnej.

§ 3. Podczas tych konwencji, które rozpoczynają się dniem nawrócenia, Ekipa Odpowiedzialna za Drogę, albo inna przez nią wskazana, sprawdza gotowość i koordynuje działalność wędrownych – według dynamiki jak „skurcze i rozkurcze serca” – za przykładem Pana, który wysyłał swoich apostołów na misję, a potem ich zbierał w miejscu osobnym, aby słuchać o cudach, jakich Duch Święty z nimi dokonywał¹²⁷.

§ 4. Katechista wędrowny pozostaje złączony ze swoją parafią i wspólnotą, do której regularnie powraca, aby uczestniczyć w drodze własnej wspólnoty. Ponadto, katechista wędrowny zgadza się przeżywać w kruchości swoją misję – według ponadtrzydziestoletniej praktyki Drogi Neokatechumenalnej – pozostając wolnym w każdej chwili ją przerwać, informując Biskupa *ad quem* oraz Ekipę Odpowiedzialną za Drogę.

Art. 32

[Prezbiterzy wędrowni]

Jeśli chodzi o duchownych diecezjalnych lub członków Instytutów życia konsekrowanego lub Stowarzyszeń życia apostołowskiego, muszą oni posiadać pozwolenie swojego Biskupa diecezjalnego, lub kompetentnego Przełożonego zakonnego, wyrażone w odpowiedniej formie. Ordynariusz, w porozumieniu z Biskupem, który ich przyjmuje, ustala czas tej gotowości, jest okresowo informowany o ich działalności i upewnia się, że warunki materialne i duchowe ich posługiwania, przeżywanego w duchu bycia wędrownym, są zgodne z tym, co przewiduje prawo.

¹²⁷ Por. Łk 10,1-24.

Art. 33

[Rodziny w misji]

§ 1. Realizacja Drogi Neokatechumenalnej może być wspomagana przez *rodziny w misji*, które na prośbę Biskupów osiedlają się w rejonach zdechrystianizowanych lub tam, gdzie konieczne jest „*implantatio ecclesiae*”.

§ 2. Rodziny te są wskazane przez Ekipę Odpowiedzialną za Drogę podczas odpowiednich konwencji, spośród tych rodzin, które dobrowolnie zgłosiły swoją gotowość udania się dokądkolwiek, po rozważeniu, z ufnością w Panu, zarówno potrzeb Kościoła, jak i braku przeszkód dla własnej rodziny. Są one zazwyczaj rozesłane przez swojego Biskupa podczas odpowiedniej celebracji.

§ 3. Rodzina w misji pozostaje złączona ze swoją parafią i wspólnotą, do której powraca, co pewien czas, aby uczestniczyć w drodze swojej wspólnoty. Ponadto zgadza się przeżywać swoją misję w kruchości – wspomagana ewentualnie przez macierzystą wspólnotę – i pozostaje wolna przerwać ją w każdej chwili.

Tytuł VI

Międzynarodowa Ekipa Odpowiedzialna za Droge

Art. 34

[Aktualna Międzynarodowa Ekipa Odpowiedzialna za Droge]

§ 1. Międzynarodową Ekipe Odpowiedzialną za Droge stanowią, w ciągu ich życia, Pan Kiko Argüello – który jest jej odpowiedzialnym – i Pani Carmen Hernández, inicjatorzy Drogi Neokatechumenalnej, a także prezbiter Mario Pezzi, z diecezjalnego kleru rzymskiego.

§ 2. Po śmierci jednego z dwojga inicjatorów, o których mowa w paragrafie poprzednim, drugi staje się odpowiedzialnym Międzynarodowej Ekipy i po wysłuchaniu zdania Prezbitera, przystąpi do skompletowania Międzynarodowej Ekipy. W przypadku śmierci, lub rezygnacji Prezbitera, inicjatorzy wybierają innego prezbitera i przedstawiają go Papieskiej Radzie do Spraw Świeckich do zatwierdzenia.

§ 3. Po śmierci obojga inicjatorów, przystąpi się do wyboru Międzynarodowej Ekipy Odpowiedzialnej za Droge, według procedury ustalonej w następnym artykule.

Art. 35

[Wybór Międzynarodowej Ekipy Odpowiedzialnej za Droge]

§ 1. Wybór Międzynarodowej Ekipy Odpowiedzialnej za Droge będzie powierzony *Kolegium wyborczemu*, wybranemu przez samą Ekipe w liczbie od osiemdziesięciu do stu dwudziestu osób. Osoby wchodzące w skład tego Kolegium są mianowane na całe życie, chyba że Międzynarodowa Ekipa Odpowiedzialna za Droge uzna za słuszne, dla ważnych racji, dokonać jakiejś zamiany. Co pięć lat Ekipa ta zadba, aby zostali zastąpieni ci, którzy z powodu śmierci, rezygnacji lub z ważnych racji – przestali należeć do Kolegium. Spis członków Kolegium wyborczego jest zdeponowany w Papieskiej Radzie do Spraw Świeckich.

§ 2. Wybór Międzynarodowej Ekipy Odpowiedzialnej za Droge będzie się odbywał w następujący sposób:

- 1°. Miesiąc przed wygaśnięciem jej mandatu Kolegium wyborcze jest zwoływane na konwencję przez ustępującą Ekipe Odpowiedzialną za Droge, a w przypadku śmierci wszystkich jej członków, przez pierwszego ze spisu, o którym mowa wyżej.
- 2°. Kolegium po osiągnięciu *quorum* przynajmniej dwóch trzecich swoich członków, podczas pierwszego zgromadzenia wybiera 3 osoby, którym jest powierzone zadanie skrutatora i inne zadania związane z wyborami. Kolegium wybiera spośród obecnych lub spośród innych katechistów Drogi zaproponowanych przez obecny skład Międzynarodowej Ekipy, zgodnie z normą KPK kan. 119¹²⁸. Jako pierwszy jest wybierany Odpowiedzialny Ekipy, którym musi być świecki – mężczyzna żonaty lub nieżonaty, a następnie w osobnych głosowaniach, pozostali członkowie Ekipy.
- 3°. W skład Ekipy po zakończeniu głosowania powinni wchodzić: prezbiter, para małżeńska i mężczyzna nieżonaty, albo prezbiter, mężczyzna nieżonaty i kobieta niezamężna.
- 4°. Odpowiedzialny Ekipy zwróci się z prośbą o zatwierdzenie jej wyboru do Papieskiej Rady do Spraw Świeckich, zgodnie z prawem¹²⁹. W przypadku braku zatwierdzenia przystąpi się do ponownego wyboru całej Ekipy.

¹²⁸ Por. KKKW, kan. 924, 956.

¹²⁹ Por. KPK, kan. 179; KKKW, kan. 959, 960.

§ 3. Międzynarodowa Ekipa Odpowiedzialna za Drogę posiada mandat na siedem lat i może być wybrana wielokrotnie. Po każdorazowym wyborze odpowiedzialny zwróci się z prośbą o zatwierdzenie do Papieskiej Rady do Spraw Świeckich.

§ 4. Jeżeli podczas trwania mandatu zabraknie odpowiedzialnego, Ekipa ma być wybrana powtórnie w całości, według procedury wskazanej w § 1 i § 2; jeśli zabraknie jednego z pozostałych członków, zostanie wybrany jego zastępca zgodnie z tą samą procedurą.

Postanowienie końcowe

Każda ewentualna zmiana obecnego Statutu musi być przedstawiona do zatwierdzenia Papieskiej Radzie do Spraw Świeckich przez Międzynarodową Ekipę Odpowiedzialną za Drogę, po uprzedniej konsultacji Kolegium wyborczego.